

El nen que sempre serem

Un relat de: [GerRraRd](#)

Estic al jardí de casa, assegut, tranquil, fumant-me en la solitud una cigarreta. Davant meu una joguina de la infància, el camió que en el seu dia volia tot el barri, i que tan sols uns reis suficientment generosos et portaven per cap d'any. Ara el meu fill, en Joan, és l'amo d'aquesta joguina, i es capaç de passar-hi una tarda sencera jugant amb el camió.

M'acabo el cigarro, agafo el camió i el faig passar pel mateix camí que jo el feia passar de petit. I en aquell moment, sorgeix de forma involuntària; un somriure que enyorava aquest moment. I penso: -quan es converteix una persona en adult?, es a dir, que és el que marca la maduresa personal de cada ésser humà?-

Em torno a asseure a la cadira del jardí, i em pregunto per que la edat ens ha de condicionar l'actitud. I reconec en mi mateix, la necessitat de recuperar aquesta part infantil que tots els adults volen amagar.

Cada dia, quan som regidors de l'avorriment, busquem al voltant un medi que ens alliberi del pas del temps, i ens distregui fins a la hora que tinguem quelcom millor que fer. Normalment aquest medi sol ésser la televisió. Doncs ja no se'ns acudeix jugar a les xapes, ni a la peste alta... -amb qui jugaria ara a aquests jocs? Des de que vaig parar de participar en els jocs del carrer, que he perdut el contacte amb els meus veïns..

M'encenc un altre cigarro, i indignat critico la persona en la que m'han convertit. És curiós que durant l'època dels estudis (entre 2 i 15 anys) s'utilitzi el joc com part fonamental del aprenentatge, i després, de cop, es pretengui que els jocs passin a formar part de "coses de nens". -per que quan arribem a una edat, s'ha d'acabar la diversió?.

Arriba la meva dona amb el meu fill.

-que fas aquí sol, Jaume? - Em pregunta la meva dona.

-assegurant-me que sóc millor conductor de camions que en Joan. - li responc.

El meu fill somriu, i sense que li hagi proposat res, accepte el repte de fer una cursa de camions.

Amb la broma, per fi tinc algú amb qui jugar i recordar les nombroses hores del passat. Hem conec totes les dreceres, però guanyarà el meu fill, perquè per davant de totes les coses: l'estimo.